

Arrest

nr. 160 824 van 27 januari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Aan verzoeker wordt op 24 januari 2015 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

*“Bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering
Ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d’eloignement*

Aan de heer (1), die verklaart te heten

*il est enjoint à Monsieur qui déclare se nommer*1* :
[...]*

in voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

de quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1930 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- *1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- *3 ° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Artikel 74/14:

- *artikel 74/14 §3,1e: er bestaat een risico op onderduiken*
- *artikel 74/14 §3,3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor aanranding der eerbaarheid PV nr AN.37.LB.022864/2015 van de politie van Antwerpen

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België

MOTIF DE LA DÉCISION

ET DE L'ABSENCE D'UN DÉLAI POUR QUITTER LE TERRITOIRE :

L'ordre de quitter le territoire est délivré en application des articles suivants de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits et/ou constats suivants ;

Article 7, alinéa 1 :

- *1* s'il demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2;*
- *3° si, par son comportement, Il est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public ;*

Article 74/14:

- *article 74/14 §3,1 Il existe un risque de fuite*
- *article 74/14 §3,3°; le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public*

L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable revêtu d'un visa valable.

L'intéressé a été intercepté en flagrant délit d'attentat à la pudeur

PV n° AN.37.LB.022864/2Q15 de la police d'Anvers

L'intéressé n'a pas d'adresse officielle en Belgique

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING;

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, om de volgende reden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van Identiteitsdocumenten (geen geldig paspoort - de betrokkene (s enkel in het bezit van Franse verblijfsdocument), is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden en/of van de Franse overheden In het kader van een terugnameakkoord

Gezien betrokkene in aanmerking kan komen om vervolgd te worden voor aanranding der eerbaarheid (PV : AN.37.LB.022864/2015), bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Reconduite à la frontière

MOTIF DE LA DECISION:

L'intéressé sera reconduit à la frontière en application de l'article suivant de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

En application de l'article 7, alinéa 2, de la même loi, il est nécessaire de faire ramener sans délai l'intéressé à la frontière, à l'exception des frontières des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen pour le motif suivant :

L'intéressé, démuné de documents d'Identité (pas de passeport valable - l'intressé est seulement en possession d'un permis de séjour), ne peut pas prouver qu'il a essayé de demander un nouveau document de voyage auprès de ses autorités nationales et/ou les autorités françaises dans le cadre d'un accord de reprise.

L'intéressé est susceptible d'être poursuivi pour attentat à la pudeur (PV : AN.37.LB.022864/2015); il existe donc un risque de nouvelle atteinte à l'ordre public

In uitvoering van deze beslissingen gelasten wij, M. [P.], Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

De Politiecommissaris van/ de Korpschef van de politie van Antwerpen

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Caricole

de betrokkene, [...], op te sluiten in de lokalen van het centrum te Caricole”

1.2. Op dezelfde datum wordt aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

A Monsieur (1), qui déclare se nommer(1) :

[...]

In voorkomend geval/le cas échéant, ALIAS:/

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

une interdiction d'entrée d'une durée de 3 ans est imposée,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

sur le territoire belge ainsi que le territoire des Etats qui appliquent entièrement l'acquis de Schengen, sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre.

De beslissing tot verwijdering van 24/02/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / ~~Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op~~

La décision d'éloignement du 24/02/2015 est assortie de cette interdiction d'entrée. / ~~Une décision d'éloignement a été notifiée à l'intéressé(e) le~~

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

■ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

■ *1 voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

- niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene werd door de politie van Antwerpen aangehouden voor aanranding der eerbaarheid. De politie heeft een PV opgesteld met nummer : AN.37.LB.022864/2015. Bovendien heeft de betrokkene geen officieel adres in België, bestaat er dus een risico op onderduiken. Om deze redenen een Inreisverbod van 3 jaar wordt hem opgelegd.

MOTIF DE LA DECISION

L'interdiction d'entrée est délivrée en application de l'article mentionné ci-dessous de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, rétablissement et l'éloignement des étrangers et sur la base des faits suivants :

- En vertu de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de trois ans, parce que:
- 1° aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;
- 2° l'obligation de retour n'a pas été remplie.

L'intéressé a été intercepté par la police d'Anvers pour attentat à la pudeur. La police a dressé un PV dont le numéro est le AN.37.LB.022864/2015. De plus, l'intéressé n'a pas d'adresse officielle en Belgique, il existe donc un risque de fuite. Compte tenu de ces faits, une interdiction d'entrée de 3 ans lui est imposée.”

2. Ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt op dat de eerste bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, ten uitvoer werd gelegd, zodat dit volledige uitwerking heeft gehad en verzoeker geen belang meer heeft om de vernietiging ervan te vragen.

Uit de lezing van het aangevoerde middel blijkt evenwel dat de tweede bestreden beslissing, het inreisverbod, steun vindt in de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat verzoeker deze motivering betwist. In de mate verzoeker aanvoert dat het inreisverbod geen steun kan vinden in de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten omdat deze onwettig zouden zijn, behoudt verzoeker het belang bij zijn beroep. Het onderzoek hiervan behoort tot de grond van de zaak. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL: Schending van de artikelen 7, 74/11 en 74/14 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel door de tweede bestreden beslissing;

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

(...)”

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan

van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. § 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. § 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

“§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

(...)

§3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in §1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat; of (...)

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Op grond van het evenredigheidsbeginsel dient de administratieve overheid bij het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de duur ervan na te gaan of het inreisverbod evenredig is aan het ermee beoogde doel of de reden tot oplegging ervan.

Eerste onderdeel van het middel: m.b.t. het bevel om het grondgebied te verlaten

Met de eerste bestreden beslissing gaf de gemachtigde van de Staatssecretaris op 24 februari 2015 aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten, zonder dat hem enige termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend.

De beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven werd gemotiveerd met verwijzing naar twee omstandigheden voorzien in artikel 7, eerste lid van de reemdelingenwet.

Vooreerst beroept de gemachtigde van de Staatssecretaris zich op de situatie van verblijf in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Verzoeker merkt echter op dat hij houder is van een geldige Franse verblijfskaart;

De bestreden beslissing stelt derhalve ten onrechte dat verzoeker in het Rijk zou verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Derhalve schendt zij artikel 7 van de Vreemdelingenwet, alsmede de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

In tweede instantie steunt de gemachtigde van de Staatssecretaris de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op het feit dat verzoeker op heterdaad zou zijn betrapt voor aanranding der eerbaarheid. >

Verzoeker ontkent ten stelligste dat hij zich aan dit misdrijf zou hebben schuldig gemaakt.

De eerste bestreden beslissing wordt derhalve gesteund op zeer betwistbare feiten, welke onmogelijk kunnen gelden als afdoende en deugdelijke motivering van de beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven, temeer daar de gemachtigde van de Staatssecretaris daartoe krachtens artikel 7 Vreemdelingenwet niet verplicht is, doch hij slechts de mogelijkheid daartoe heeft.

De beslissing om aan verzoeker een bevel af te geven om het grondgebied te verlaten werd derhalve niet op wettelijke wijze genomen en dient te worden vernietigd.

Bovendien werd aan verzoeker niet louter een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Evenzeer werd aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan, hetgeen in toepassing van artikel 74/14 Vreemdelingenwet nochtans de algemene regel is.

Ter motivering van deze beslissing verwijst de gemachtigde van de Staatssecretaris vooreerst naar het bestaan van een risico op onderduiken in hoofde van verzoeker.

Hiervoor wordt echter geen enkel concreet element ter staving aangehaald.

Het louter arbitrair vermelden van een risico op onderduiken, zonder verwijzing naar enige objectief en concreet feitelijk gegeven kan niet volstaan als motivering.

In tweede instantie wordt de beslissing om aan verzoeker **geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan** gemotiveerd door te stellen dat hij een gevaar is voor de openbare orde en waarvoor de gemachtigde van de Staatssecretaris zich beroept op art. 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet stelt echter dat kan worden afgeweken van de in §1 bepaalde termijn van 30 dagen indien "de onderdaan van een derde land een gevaar is jvoor de openbare orde en de nationale veiligheid." (eigen onderlijning)

Uit geen enkel element van de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker een gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid.

Zelfs indien als bewezen zou worden aanvaard dat hij zich bezondigde aan een misdrijf, hetgeen dan als een schending van de openbare orde zou kunnen worden gezien, volgt hieruit geenszins dat verzoeker ook een gevaar voor de nationale veiligheid zou betekenen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris vermeldt zelfs niet dat verzoeker een gevaar voor de nationale veiligheid zou zijn.

Uiteraard zijn 'openbare orde' en 'nationale veiligheid' onderscheiden begrippen en uit geen enkele wettelijke bepaling valt af te leiden dat iemand die de openbare orde zou hebben geschaad ook automatisch een gevaar vormt voor de openbare veiligheid.

Voor de toepassing van art. 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet is vereist dat de betreffende vreemdeling zowel een gevaar voor de openbare orde als voor de nationale veiligheid vormt.

Aan deze dubbele vereist is in casu niet voldaan, zodat alvast dit onderdeel van de motivering van de eerste bestreden beslissing niet volstaat om te verantwoorden waarom aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

De eerste bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel: m.b.t. het inreisverbod

De tweede bestreden beslissing legt aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar op.

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert deze beslissing in eerste instantie door te verwijzen naar art. 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en het feit dat voor het vrijwillig vertrek van verzoeker geen enkele termijn werd toegestaan.

Zoals uitvoerig uiteengezet inzake het eerste onderdeel van het middel wordt de beslissing om aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan niet naar recht verantwoord.

Het inreisverbod kan derhalve niet nuttig op dit gegeven worden gesteund.

In tweede instantie verwijst de gemachtigde van de Staatssecretaris ter motivering van het inreisverbod van drie jaar naar het P.V. van de politie te Antwerpen volgens welk verzoeker zich hebben schuldig gemaakt aan aanranding van de eerbaarheid.

Zoals reeds uiteengezet ter staving van het eerste onderdeel van het middel betwist verzoeker deze vaststellingen formeel.

*In het bijzonder dient erop te worden gewezen dat er slechts een **proces-verbaal voorligt, doch verzoeker geenszins voor aanranding van de eerbaarheid werd veroordeeld**, zodat het in deze slechts om een (nog niet) bewezen betichting gaat doch deze feiten allerm minst reeds als bewezen mogen worden beschouwd.*

Het inreisverbod kan derhalve niet nuttig op dit element worden gesteund.

Krachtens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en kan de minister of zijn gemachtigde zich zelfs onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen en omwille van humanitaire redenen.

Uit geen enkel element van de motivering van de tweede bestreden beslissing kan worden afgeleid waarom het in casu nodig is om aan verzoeker een inreisverbod op te leggen met een duur van drie jaar.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat in casu de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting had een inreisverbod op te leggen, volgt uit geen enkele wettelijke bepaling de verplichting om de duur van dit inreisverbod te bepalen op drie jaar.

Waar bij het bepalen van de concrete duur van een opgelegd inreisverbod de gemachtigde van de Staatssecretaris een discretionaire bevoegdheid heeft (binnen de door de wet vastgestelde maximumgrenzen), dient in de bestreden beslissing dan ook te worden gemotiveerd waarom voor een inreisverbod van die bepaalde duur werd geopteerd.

Evenmin motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris waarom er inzake verzoeker geen humanitaire redenen worden aangenomen die het niet opleggen van een inreisverbod zouden verantwoorden.

Uit geen enkel element van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een afweging heeft gemaakt tussen het opgelegde inreisverbod voor drie jaar enerzijds en de concrete situatie van verzoeker anderzijds, zodat eveneens het evenredigheidsbeginsel in deze geschonden is.

De tweede bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

3.1.3. Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

De afgifte van het bevel zonder termijn is ingegeven door twee redenen: (i) er bestaat een risico op onderduiken en (ii) de betrokkene is een gevaar voor de openbare orde.

Wat het eerste motief betreft moet verzoeker worden bijgetreden: in de bestreden beslissing is geen enkel motief te ontwaren dat betrekking heeft op het door de verwerende partij aangegeven risico op onderduiken. De verwerende partij stelt daaromtrent ook niets in de nota. Nu in de bestreden beslissing geen enkel motief wordt gewijd aan het onderduikrisico, werd verzoeker niet in de mogelijkheid gesteld om zich tegen deze beoordeling te verweren in zijn verzoekschrift. Het eerste motief voldoet derhalve niet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht.

De voormelde vaststelling kan vooralsnog niet leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Immers, is er nog een tweede determinerend motief met betrekking tot het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek, met name dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde. Verzoeker voert aan dat uit de relevante wettelijke bepalingen duidelijk blijkt dat hij én als een gevaar voor de openbare orde én als een gevaar voor de nationale veiligheid moet worden beschouwd, hetgeen thans niet het geval is, zodat ook dit onderdeel van de termijn niet volstaat om te verantwoorden waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Ook op dit punt doet de verwerende partij er in haar nota het zwijgen toe. Zij beperkt zich tot het standpunt dat de bestreden beslissingen afdoende gemotiveerd zijn en citeert uitgebreid jurisprudentie.

Artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet stelt dat van de termijn van dertig dagen om vrijwillig het grondgebied te verlaten kan worden afgeweken wanneer de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid. Deze wettekst is duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, zodat niet naar de parlementaire voorbereiding kan worden verwezen om er een andere draagwijdte aan te geven. Verzoeker kan derhalve worden bijgetreden waar hij stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd nu voor de toepassing van de voormelde bepaling is vereist dat hij zowel een gevaar voor de openbare orde vormt als een gevaar voor de nationale veiligheid en nergens wordt vermeld dat hij een gevaar voor de nationale veiligheid zou zijn.

Het middel, gestoeld op een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/14, §3, 3° van de vreemdelingenwet is gegrond en leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

3.2.1. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, betoogt verzoeker het volgende:

“De tweede bestreden beslissing legt aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar op.

De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert deze beslissing in eerste instantie door te verwijzen naar art. 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en het feit dat voor het vrijwillig vertrek van verzoeker geen enkele termijn werd toegestaan.

Zoals uitvoerig uiteengezet inzake het eerste onderdeel van het middel wordt de beslissing om aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan niet naar recht verantwoord.

Het inreisverbod kan derhalve niet nuttig op dit gegeven worden gesteund.”

3.2.2. Artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[...]”

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 24/02/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

Nu de beslissing tot verwijdering van 24 februari 2015, die gepaard ging met het bestreden inreisverbod, moet worden vernietigd, precies op grond van de door verzoeker aangehaalde redenen, kan het inreisverbod niet langer staande blijven zodat het ook moet worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod, worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT